

גד:

עין משפט
גד
מזוזה

גג א מיי פֿיל מהלכות אסורי ביאה הל' ז:
גד ב ג מיי שם הלכה טז:
גה ד ה ו מיי פ"ד מהלכות שגגות הל' א ופ"ה הלכה ג:
גו ז מיי פ"א מהלכות אסורי ביאה הל' יד:
גז ח מיי שם הל' יז:

רבינו חננאל

תשכב אזוהרה לנשכב מניין ת"ל לא יהיה קדש מבני ישראל וכתוב וגם קדש היה בארץ עשו ככל תועבות הגוים וגו'. דברי רבי ישמעאל ורבי עקיבא אומר אינו צריך לא תתן שכבתך לא תתן שכיבתך. הבא על הזכר והביא זכר עליו לדברי רבי ישמעאל דמפיק לחיובי דנשכב מלא יהיה קדש חייב שתים לר' עקיבא דמפיק לתרוייהו לשוכב ולנשכב מלאו אחד לא תשכב אינו חייב אלא אחד וכדין הוה הבא על הבהמה והביא בהמה עליו: ת"ד זכור לא עשה בו קטן כגדול כו' אמר רב לא עשו ביאת פחות מבן ט' שנים כבן ט' מאי טעמא כיון דאם ישכב פחות מבן ט' עם אחת מן העירות אין ממיתין על ידו כדתנן בגדה פ"ה בן ט' שנים ויום א' שבא על אחת מכל העירות על האמורות בתורה מותות על ידו והוא פטור. ודייקינן מינה דווקא בן ט' שנים ויום אחד אבל פחות מיכן לא וכיון שהוא אין לו ביאה כן אין חייבין עליו בשוכב עם זכר. אבל בן ט' שנים ויום א' כיון שיש לו שכיבה ממיתין על ידו כך אן ישכבו עמו מתין השוכבין עמו והוא פטור ושמואל אמר לא עשו ביאת פחות מבן ג' כבן ג' מאי טעמא משכבי אשה כתיב: תניא כוותיה דרב הבא על הזכור בן ט' שנים

עונש שמענו אזוהרה מניין. ומהך ג"ש דדמיהס צס לא משמע ליה לאפוקי מה להלן ענש והזהיר: **עשו** בתועבות הגוים. גבי זכור ניחא דליף שפיר משום דכתיב צהו תועצה בגופיה אצל צבהמה לא כתיב תועצה בגופיה ואי כפ"ה דכתיב צפרשת עריות כי את כל התועבות אס כן כל עריות נמי ליחייב שתים משום לא יהיה קדש ומשום לאו דגופייהו ויש לפרש משום דצתר זכור כתיב וכל צהמה וי"ו מוסיף על ענין ראשון וכאליו כתיב תועצה בגופייהו:

הבא עַל הזכור והביא זכר עִלּוּ.

אע"ג דצריש כריתות (דף ג:) צעי קרא לחלק על אחרות שהיא אחות אציו ואחרות אמו הכל חייב לר' ישמעאל צ' כיון שהן צ' ביאות אע"ג דליכא קרא לחלק אי נמי סוגיא דהכא כרזי אלעזר דלמר התם (דף ג.) כ"מ שאתה מואל שני לאוין וכרת אחת חלוק מטאות צניייהו דלאוין ממלקין: **ואפקי'ה רחמנא לנשכב בלשון שוכב**. לר' אבהו הא

דאפקיה לנשכב בלשון שוכב אינעריך לנדדרשין צפרק קמא (דף טו.) דהוא וצהמתו צכ"ג:

הנרבע **זוכר ונרבע** **בבהמה**. אף על גז דגופות מוחלקים לא מחייב רבי ישמעאל אלא אחת וגבי ה' נשים נדות דפרק אמרו לו (כריתות דף טו.) וה' שפחות חרופות דפרק ד' מחוסרי כפרה (שם דף ט.) דמחייב על כל אחת ואחת משום ״דדרשין (שם) ואשה לחלק על כל אשה ואשה והיא שפחה לחייב על כל שפחה ושפחה: אדרבה

קדש לדברי ר"ע יאינו חייב אלא אחת לא תשכב לא תשכב חרא היא **הבא** על הבהמה והביא בהמה עליו אמר רבי אבהו לדברי ר' ישמעאל חייב שתים חרא מלא תתן שכבתך וחדא מלא יהיה קדש לדברי רבי עקיבא יאינו חייב אלא אחת שכבתך ושכיבתך חרא היא אביי אמר אפי' לדברי רבי ישמעאל גמי אינו חייב אלא אחת דכי כתיב לא יהיה קדש בגברי כתיב אלא לרבי ישמעאל אזוהרה לנשכב מנא ליה נפקא ליה ״מכל שוכב עם בהמה מות יומת אם אינו ענין לשוכב תניהו ענין לנשכב ואפקיה רחמנא לנשכב בלשון שוכב מה שוכב ענש והזהיר אף נשכב ענש והזהיר הנרבע לזכר והנרבע לבהמה אמר רבי אבהו לדברי רבי עקיבא חייב שתים חדא מלא תשכב וחדא מלא תתן שכבתך לדברי רבי ישמעאל יאינו חייב אלא אחת אידי ואידי לא יהיה קדש הוא אביי אמר אפילו לדברי רבי ישמעאל גמי חייב אלא אחת דכי כתיב לא יהיה מות יומת אם אינו ענין לשוכב תניהו ענין לנשכב ואפקיה רחמנא לנשכב בלשון שוכב מה שוכב ענש והזהיר אף נשכב ענש והזהיר אבל הבא על הזכור והביא זכר עליו הבא על הבהמה והביא בהמה עליו בין לר' אבהו בין לאביי לרבי ישמעאל חייב שלש לרבי עקיבא חייב שתים תנו רבנן זכור לא עשו בו קטן כגדול בהמה עשו בה קטנה כגדולה מאי לא עשו בו קטן כגדול אמר רב לא עשו ביאת פחות מבן תשע שנים כבן תשע שנים ושמואל אמר לא עשו ביאת פחות מבן שלש שנים כבן שלש שנים במאי קמיפלגי רב סבר כל דאיתיה בשוכב איתיה בנשכב וכל דליתיה בשוכב ליתיה בנשכב ושמואל סבר משכבי אשה כתיב תניא כוותיה דרב יזכר בן תשע שנים ויום אחד הבא

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

וגם קדש היה בארץ. מה קדש האמור כאן יש צו תועצה אף בלא יהיה קדש יש צו תועצה והדר גמרינן תועצה האמור בלא יהיה קדש מתועצה האמור במשכב זכור דכתיב ויקרא כן אשר ישכב את זכר משכבי אשה תועצה עשו שניהם דמיהס צס מה תועצה האמור שם אף נשכב צמשמעי'): **וגם קדש היה בארץ**.

לשון זנות דכתיב כתועבות הגוים ומשכב זכור תועצה היא: לא **תשכב**. קרי ביה גמי (א) לא תשכב: **ונאמר להלן**. צמסית דכתיב (א) וסקלתו בצאננים: **לנשכב מניין**. זכר שנרצע לצהמה: **אזוהרה מניין**. צשוכב צהדיא כתיב(ז) וכל צהמה לא תתן שכבתך אצל נשכב זכור לא כתיב: **נעועצות הגוים**. האי גמי מתועצותיהם הוא דכתיב צפרשת עריות (ויקרא יח) כי את כל התועצות האלה עשו אנשי הארץ: **הבא על הזכר והביא זכר עליו**. צהעלס אחת: **חייב שמים**. דשני לאוין הס דמתרי קראי אמו לפיכך חלוק מטאות צניייהס. והציא זכר עליו גרסינן ולא גרסינן זכור דלא מקרי זכור אלא נקצ המשכב: **לדברי ר' עקיבא אינו חייב אלא אחס**. דכיון דמחד קרא נפקי אין חלוק מטאות צניייהס: **דכי כתיב לא ישים קדש**. צזנות דגברי כתיב אצל לצהמה אין זנות דליפינן ציצמות (דף נט:) מתאנן זונה ומחיר כלצ ולא שייך צה לשון קדשות. והאי דמנייה תנא לעיל לא יהיה קדש לרווחא דמילתא אצל עיקר אזוהרה לאו מהתס: **אלא מנא לן נפקא ליה מכל שוכב**. דאפקיהמה לעונס לנשכב בלשון שוכב לילפיה משוכב לאזוהרה הלכך אזוהרה לשוכב ונשכב מלאו דלא תתן שכבתך הוא חד צמשמעוטיה וחד מדאיתקס לחצריה וכיון דחד לאו לתרוייהו אין חלוק מטאות צניייהס: **אציז אמר אף לדברי ר' ישמעאל חייב שטים**. דכי כתיב לא יהיה קדש צגברי הוא דכתיב כדלמךן לעיל ונרצע לצהמה לאו מנייה לייף אלא מדאפקיה בלשון שוכב ואיכא לאו דלא תתן שכבתך: **צין לרזי אצהו צין לאציז לר' ישמעאל חייב שלס**.

לרזי אצהו צא על הזכור מלא תשכב הציא זכר עליו מלא יהיה קדש צא על הצהמה מלא תתן שכבתך אצל משום נרצע לצהמה לא מחייב צהדיא הציא זכר עליו דמחד קרא נפקי ולאציז צא על הזכור והציאו עליו תרי ניניהו ואת זכר לא תשכב ולא יהיה קדש צא על הצהמה והציאה עליו מלא תתן שכבתך אצל משום נרצע לצהמה לא מחייב דכיון דמזינן נרצע מהאי קרא וכל שוכב עם צהמה מדאפקיה רחמנא בלשון שוכב לא מחייב אלא אחת כיון שאינן חלוקין בלאוין: **זכור לא עשה צו קטן כגדול**. צנשכב מייירי והכי קאמר ליחייב שוכבו כדלמרינן לעיל אשר ישכב את זכר צין גדול צין

קטן ואשמעינן הכא דלאו צכל קטנים קאמר אלא דלא צעינן צני עונשין לחייב שוכבו אצל גדול קאת צעינן ולקמן פריך מאי היא: **צהמה עשה צה גדולה קטנה**. לחייב את הרצועה: **מאי לא עשו צו קטן כגדול**. אחיו קטן פטור שוכבו ואחיו דקרית ליה גדול לחייב שוכבו דהא פשיטא לן דלאו גדול ממנש וצר עונשין צעי דהא את זכר כתיב צין גדול צין קטן: **לא עשו צו ביאת פחות מכן תשע וכו'**. אס צא על פחות מכן תשע פטור ולקמן מפרש טעמא: **רב סבר**. הואיל ואזוהרת נשכב משוכב אחא כדרי עקיבא כל דליתיה צשוכב ליתיה צנשכב ושוכב פחות מכן תשע הצי על הזכור גדול וצר עונשין אינו מחייצו מיתה דהא לאו ביאה היא כדלמרינן צמסכת גדה (דף מה.) ולקמן מיייתי לה צשמעתינן [נה:] צן ט' שנים ויום אחד הצי על יצמתו וכו' הלכך נשכב פחות מכן ט' גמי אינו מחייב את שוכבו: **ושמואל סבר משכבי אשה כתיב**. צזכר ואשה צת ג' שנים ראויה לציאה ומחייצ שוכבה מיתה וזכר נשכב גמי ל"ש: **סניא גמי הכי וכו'**. צן תשע שנים ויום אחד היו זכור הא פחות מכן לא היו זכור וצנשכב קאמר דאילו צשוכב לא קאמר זכור ועוד אי צשוכב קאמר ולחייב את הנשכב גדול קאמר מאי שזא זכור דנקט כל עריות גמי לא ימחיצו על ידי ביאת קטן פחות מכן תשע: הציא

מסורת הש"ס

(א) וצכריתות ג. איתא קרי ביה לא תשכב(ב) צ [לעיל טו.].(ג) כריתות ג. (ד) [עיי' כש"ט].(ה) (דברים ג), (ויקרא יח).

ⓘ

תורה אור השלם

- ↑ ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה הוא: ויקרא יח כב
- ↑ לא תהיה קדשה מבנות ישראל ולא יהיה קדש מבני ישראל: דברים כג יח
- ↑ וגם קדש יהיה בארץ עשו ככל התועבות הגוים אשר הוריש יי מפני בני מלכים א יד כד
- ↑ ואיש אשר יתן שכבתו בבהמה מות יומת ואת הבהמה תהרג: ויקרא כ טו
- ↑ כי דרג תהרגנו ידך תהיה בו בראשונה לךמיתו יד כל הָעָם בְּאֶרְצָהּ: דברים יג י
- ↑ כל שוכב עם בהמה מות יומת: שמות כח כה
- ↑ ובכל בהמה לא תתן שכבתך לטמאה בה ואשה לא תעמד לפני בהמה לרבעה תבל הוא: ויקרא יח כג

ⓘ

גליון הש"ס

תוס' ד"ה הנרבע וכו' דדרשין ואשה. עיין שער התנן פסק י"ז הלכה י"א מהלכות אסורי ביאה:

ⓘ

הגהות הב"ח

(א) גמ' ורש"י לא תשכב משכבי אשה קרי ביה לא תשכב:

ⓘ

מוסף רש"י

אזוהרה לנשכב. ואי קשיא גבי עריות היקן מצינו אזוהרה לנשה כמו לזכר, דלשמתן צטלוהו לאוי, פריק הכי שאני התם כיון דלחיה גמי מתהניא משכיבה קרינא צה הנפשות העשיות, אצל משכב זכר דלא מתהני צעי אזוהרה (כריתות ג.) **אם** אינו ענין לשוכב. לחדס הצי על הצהמה, דהא קרא לחרינא כתיב (ויקרא כ) איס אשר יתן שכבתו, הנדור ענין לנשכב, למציא צהמה עליו (לעיל טו.). לא יהיה קדש. מוזנין למשכב זכר (דברים כג יח).